

[Socialministeren.]

Direktoratet undlader indtil videre at erindre i allerede behandlede Udvalgs-sager, hvor de paagældende Sygekasse-medlemmer foreløbig har faaet Tilladelse til at bevare den ubemidlede nydende Medlemsret i 1 Aar paa Betingelse af ny Udvalgsbehandling efter Udløbet af denne Tidsfrist.

Direktoratet maa paa sædvanlig Maade viderebehandle alle indkomne og i Overensstemmelse med foranstaaende fremtidig indkommende § 9-Udvalgssager.

I denne Anledning skal man meddele, at Socialministeriet med Dem er enigt i, at de nævnte eventuelt forekommende Forespørgsler vil kunne besvares i Overensstemmelse med ovenstaaende.“

Denne Skrivelse har været offentliggjort, i hvert Fald ved jeg, den har været det i Sygekassetidende, der holdes af samtlige Sygekasser. Det ærede Medlem kunde altsaa have faaet disse Oplysninger for længe siden.

Herefter at hævde, at jeg har bragt mig selv i nogen Art af Vanskeligheder, at jeg har foretaget mig noget som helst ulovligt, er ganske urimeligt. Loven overholdes til Punkt og Prikke, endog dens Frister overholdes.

Hermed skal jeg forlade dette Cirkulære og alle de Bemærkninger, der er knyttet dertil paa een nær. Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen tilføjede nemlig, at Befolkningen havde faaet det Indtryk, at det var tilsigtet at tilsidesætte Loven gennem dette Cirkulære. Ja, men det Indtryk har Befolkningen faaet gennem den Modtagelse, dette Cirkulære fik i Venstres og navnlig i visse konservative Organer. Thi det gik her som altid: i et Tilfælde, hvor Pressen ikke ved Besked og ønsker at faa Besked, kan den altid faa fat i Ministeren, men i et Tilfælde, hvor Pressen ikke ved Besked, men heller ikke ønsker at faa det, ønsker den aldrig at faa fat i Ministeren. Hvis den nemlig havde søgt at faa Besked, havde den ikke kunnet skrive om Provisorier og Sabotage og alt det andet, paa hvilket det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen desværre har bygget en hel Tale i Dag.

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt spurgte mig, om Cirkulæret nu var sat ud af Kraft, saaledes at der nu administreredes efter Loven. Jeg kan ikke besvare dette Spørgsmaal, for det er urimeligt i sig selv. Der administreres efter Loven, selv om Cirkulæret er i Kraft; Cirkulæret er selvfølgelig ikke sat ud af Kraft i Dag, da jeg ikke vrøvler i den Udstrækning, som det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt gaar ud fra;

jeg udsender ikke et lovligt Cirkulære, der efter et Lovforslag, der skal fastsætte de Regler, som Cirkulæret ønsker gennemført, og ophæver saa Cirkulæret, forinden jeg ved, om Lovforslaget bliver gennemført — saa forvirret har jeg aldrig været endnu.

Jeg skal saa vende mig til Realiteten i Lovforslaget. Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen var ogsaa her meget langt ude i Reaktionen i Forhold til Venstres hidtidige Standpunkt, naar han sagde, at han ikke kunde erkende, at ubemidlede Personer af Arbejderklassen under alle Omstændigheder bør være Medlemmer af en Sygekasse.

Jeg ved egentlig ikke, hvem der skulde være Medlemmer af Sygekasserne, saaledes som de nu en Gang er indrettet, hvis det ikke skulde være ubemidlede Personer af Arbejderklassen, hvis Stilling dog gennemsnitlig er mere usikker end andre ubemidlede Personers. Dette har vi jo — og det blev ogsaa fremhævet, jeg tror af den ærede Ordfører for de Radikale, Hr. A. M. Hansen — været fuldstændig klar over op igennem Aarene, og det har været tiltraadt baade af Venstre og det konservative Folkeparti i Udvalgene, baade i 1921, i 1924 og saa sent som i 1927, og paa dette Grundlag er samtlige Bekendtgørelser, ogsaa fra Venstres Indenrigsminister, udstedt op igennem Aarene.

Hvis det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen har Tid et Øjeblik, vil jeg ogsaa belære ham om, at det, jeg foreslaar her, ikke er andet, end hvad man kender i de andre europæiske Lande.

Man er saa travlt beskæftiget med fra konservativ og reaktionær Side — altsaa fra det konservative Folkeparti og Venstre — at fremhæve den danske Sociallovgivning som noget ovenud i Forhold til andre Landes. Jeg har vist en Gang svaret, og jeg skal kort gentage dette Svar, at den danske Sociallovgivning koster forholdsvis mere, saa vidt jeg ved, end andre Landes Sociallovgivning, fordi vi gennem Aarene har haft den vederlagsfri Aldersrente, der har skaffet de gamle herhjemme bedre Vilkaar end i andre Lande, og det har kostet de mange, mange Milioner. Men der er mange Enkeltomraader, hvor den danske Sociallovgivning har meget svært ved at være paa Højde med de andre Landes, og der er mange Enkeltomraader, hvor man i andre Lande stiller langt større Krav til Arbejdsgiverne f. Eks., end man gør her i Landet, med Hensyn til at bidrage til Udbygning af den sociale Lovgivning.

Jeg gjorde under Behandlingen af Arbejdslededslovgivningen Rede for, i hvilken Udstrækning man kræver Særbidrag fra